

Schaduwzijde

Robert Bryndza bij Boekerij:

De Erika Foster-serie

Het meisje in het ijs

De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Fatale waarheid

Dodelijke wraak

Schaduwzijde

De Kate Marshall-serie

Zonder gezicht

Schaduwland

Vallend duister

Duivelsbocht

Dwaalspoor

Stille angst

De Coco Pinchard-serie

Het geheime leven van Coco Pinchard

Kerstmis met Coco

Robert Bryndza

Schaduwzijde

Wat begint in het donker zal daar blijven

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-492-0606-2

ISBN 978-94-023-2672-7 (e-book)

ISBN 978-90-528-6896-7 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Chasing Shadows*

Vertaling: Willeke Lempens

Omslagontwerp: Henry Steadman

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2025 by Raven Street Ltd.

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Mia

De nacht wordt donkerder om me heen,
De wilde wind waait kil;
Maar een wrede betovering houdt me vast;
En ik kan niet, kan niet weg.

uit: *Spellbound*, Emily Brontë

PROLOOG

DINSDAG 8 JULI 2014

‘Waar wachten we op? Over,’ sprak inspecteur Erika Foster in de mobilfoon op haar kogelvrije vest.

‘We zijn één camerapositie kwijt,’ antwoordde de stem in het commandocentrum.

‘O? Welke dan?’

Er viel een gespannen stilte.

Het was snikheer achter in het busje waarin Erika zat, samen met haar speciale bewapende eenheid van de politie van Greater Manchester. Haar beschermende kledij plakte aan haar huid en de lucht was verzadigd van het zweet van haarzelf en de mannen bij haar.

Rechercheur Chris Porter, hun surveillancecoördinator, zat gebogen over een laptop naast het wandje dat hen scheidde van de chauffeur. Op vier windowtjes op zijn scherm waren de bewakingscamera’s rondom hun doelwit, Chapel Street nummer 17, te zien. ‘De camera aan de achterkant van het pand is een half uur geleden even uit de lucht geweest,’ zei Chris. Hij had een honkbalpet met het Star Wars-logo achterstevoren op zijn hoofd. Erika zag zweetdruppels in zijn nek.

Ze scande de resterende videobeelden. Een verborgen camera in de lantaarnpaal aan de overkant van de straat toonde nummer 17 met hun bus ervoor geparkeerd. Op de zijkant ervan stond de verzonnen bedrijfsnaam: PAUL BERRY LOODGIETER & CV-MONTEUR. Twee andere camera’s toonden de beide zijkanten van het huis. Achter nummer 17 stond een groot verlaten gebouw dat eens een drukkerij huisvestte, met daarachter een weg naar het kanaal. Ze hadden eveneens een camera weten op te hangen in de lantaarnpaal bij de toegangspoort van het voormalige laadplatform van de

drukkerij, die was gericht op de achterkant van het huis.

Door de nu al weken lopende surveillanceoperatie stond Chapel Street 17 in Erika's hoofd gegrift, met zijn kale betonnen voortuin, overvolle kliko's en de gas- en elektriciteitsmeter op de voorgevel waarvan de afdekklaar ontbrak. De achtertuin was een woud van onkruid, met het frame van een kleine plantenkas tegen de achtermuur.

'Ik kan het me op dit moment niet veroorloven om blind te zijn. Over,' zei Erika en ze hoorde zelf ook hoe gespannen ze klonk. Het commandocentrum bleef stil. 'Letten er wel mensen op het kanaal terwijl die camera het niet deed? Over.'

'Ja. Over.'

Erika's echtgenoot, rechercheur Mark Foster, zat naast haar te zweten als een otter in zijn beschermende kledij. Zijn geweer rustte tegen zijn been. Toen hij op het harde bankje even wat ging ver-zitten, gleed het weg. Hij greep er meteen naar, maar kon niet voorkomen dat het met een luid gekletter op de bodem van het busje viel.

'Verdomme, Mark,' beet ze hem toe. 'Het is geen paraplu!'

'Weet ik, baas,' reageerde hij jolig, terwijl hij het wapen oprapte. 'Dat ding houdt geen druppel tegen.'

'Doe dat nou niet.'

'Wat?'

'Me uit de tent lokken.'

'Maar je bent toch mijn baas? Of had je liever dat ik zei: "Lieve schat van me"?''

'Ik had liever dat je nu geen domme grapjes maakte...'

Rechercheur Tom Bradbury, oftewel 'Brad', een gedrongen agent met gigantische armen die zich spanden onder zijn beschermende kleding, grinnikte. Hij zat op het bankje tegenover hen, naast rechercheur Jim Black, op wiens gezicht een enorme grijns verscheen. Zijn bijnaam luidde niet voor niets 'Beamer': die had hij vanwege zijn kenmerkende stralende lach.

'Ik wil dat iedereen scherp blijft,' zei Erika.

Ze zag intussen op de camerabeelden dat de voordeur van nummer 17 openging. Een jonge Chinese vrouw met een klein kind stapte naar buiten. Ze had een slecht geblondeerd kapsel met een haast oranje glans.

‘Je kunt er de klok op gelijkzetten,’ zei Chris, terwijl hij zijn hoofd naar Erika toe bewoog. Ginger, zoals de vrouw bij hen bekendstond, bracht haar dochtertje elke middag om stipt één uur naar de kleuterschool.

‘Het kind is buiten, mooi zo,’ zei rechercheur Salman Dhumal. Sal zat naast Mark. Erika hoorde aan zijn stem dat hij nerveus was. Als dit kind niet uit het huis was gekomen, hadden ze de inval moeten afblazen.

Rechercheur Tim James, die door iedereen TJ werd genoemd, zat tegenover Erika. Hij klemde zijn geweer in zijn armen en staarde doodsbenauwd voor zich uit.

De bijnaam The Spice Girls, voor de vijf Chinese vrouwen die de drugs in en uit Chapel Street 17 smokkelden, was niet erg politiek correct, maar hij was nu eenmaal blijven hangen.

Hun werkelijke doelwitten, degenen die vandaag eindelijk zouden worden gearresteerd, waren echter Jerome Goodman, een drugsdealer die al twee jaar op hun radar stond, en zijn twee zakenpartners, Danielle Lang en Frank Hobbs. Het drietal was toen verantwoordelijk geweest voor de bloedige moord op een invloedrijke drugsdealer in een pub in Rochdale. In het daarna ontstane machtsvacuüm hadden Jerome en zijn handlangers de gehele handel in heroïne en crack voor het noorden van Engeland overgenomen.

Deze snikhete dag in een verlopen straat van Rochdale vormde het slotstuk van tien weken intensief surveilleren. Het plan van Erika’s team was om dit ruime stadspand aan Chapel Street, een van de bolwerken van het trio, te bestormen en hen vervolgens alle drie in de boeien te slaan.

Ze keken op het scherm hoe de vrouw over het pad naar het lage houten hekje liep, met een tas vuile was aan haar ene arm en het meisje aan de andere.

‘Als we de beelden van camera nummer vier twintig minuten lang hebben moeten missen, hoe kunnen we er dan zeker van zijn dat er geen andere kinderen binnen zijn? Over,’ vroeg Erika.

Chris opende een nieuw scherm, met daarop allerlei kiekjes van de vijf vrouwen die ze elke dag het pand in en uit hadden zien gaan. Ze waren altijd gekleed in een trainingspak en een veel te

grote jas, en hadden een geruite wastas bij zich, die ze vrijwel zeker gebruikten om crack het huis in en uit te smokkelen.

Er viel weer een lange stilte in de radioverbinding met het commandocentrum. Toen zei de stem: 'We hebben ook agenten langs het kanaal staan en op de weg achter de oude drukkerij. Over.'

'Hoe kan het eigenlijk dat jullie die beelden niet hebben ontvangen? Over,' wilde Erika weten.

'Problemen met de stroomtoevoer. Over.' De verdeckt opgestelde camera's aan de voor- en achterkant van het pand werkten op de elektriciteit van de gemeentelijke straatlantaarns, zodat ze vierentwintig uur per etmaal konden filmen en de beelden via mobiele telefoongegevens konden doorsturen.

'Vrouw en kind naderen nu het einde van Chapel Street. Over.' Geüniformeerde agenten hielden de straat hier onopvallend afgesloten, wist Erika, en zouden de twee opvangen en vervolgens voor hun eigen bescherming tijdelijk vasthouden.

'Nog meer belangwekkende info die jullie met ons willen delen? Over?' vroeg ze scherp.

'Nee. Over.'

'Laat Ginger of het kind niet te hard schrikken. We willen niet dat ze gaat terugrennen naar het pand en alarm slaat. Over,' zei Erika.

Haar rug en billen waren inmiddels kletsnat van het zweet en ze proefde zout op haar lippen. Dit soort situaties wende nooit. Ze was altijd bang. Ze voelde dat Mark haar hand pakte en er een kneepje in gaf. De tijd leek even stil te staan.

'Het komt goed,' zei hij zacht.

'Het is pas goed zodra we weten wat zich daarbinnen precies afspeelt. Ik hou niet van nare verrassingen op het allerlaatste moment.'

Hij keek haar aan en glimlachte. 'We hebben alles onder controle. Voor je het weet, zitten we alweer achter een portie fish-and-chips.'

Ze kneep terug en liet zijn hand toen los.

De stem kraakte weer door de radio. 'Vrouw en kind zijn weg uit Chapel Street. Jullie hebben toestemming om door te gaan. Ik herhaal: toestemming om door te gaan. Over.'

Erika had het gevoel alsof er een blok ijs in haar maag lag. De geur van metaal en zweet leek steeds sterker te worden. Brad en Sal, die elk aan een kant van de twee achterdeuren van het busje zaten, maakten zich klaar om deze open te duwen. Erika keek haar teamleden aan en knikte toen. 'We gaan naar binnen. Over.'

De hitte leek wel uit het asfalt op te stijgen toen ze achter elkaar uit het busje sprongen, zwetend en met hun geweer in hun handen geklemd. Erika had kramp in haar benen, maar ze beet op haar tanden en liep voorop toen ze de straat overstaken. Chapel Street lag er verlaten bij.

De Chinese had het hekje opengelaten. Ze renden geruisloos op hun schoenen met rubberzolen het voorpad op. Het was griezelig stil rondom het pand. Geen vogels, geen verkeer. Er klonk enkel het lage gegons van de traag ronddraaiende schijf in de gas- en elektriciteitsmeter naast de voordeur.

Brad kwam naar voren met Bertha in zijn armen: de metalen stormram van het team. De pezen in zijn armen spanden zich toen hij het ding optilde. De zon weerkaatste op de meterschijf. Erika zag vanuit haar ooghoek dat het licht flitste op de maat van het gebonk van de stormram.

Bij de derde poging versplinterde het hout en vloog de voordeur naar binnen open.

*

In een van de huizen een eindje verderop in de straat was de achtjarige Carly Thorne thuis van school, omdat ze onlangs een blinde-darmoperatie had ondergaan. Ze stond net door het raam van haar slaapkamer naar buiten te kijken toen de achterdeuren van een loodgietersbusje opengingen en er allemaal politieagenten in zwarte legerkleding uit sprongen, die in de richting van nummer 17 begonnen te rennen. Ze had genoeg tv-series gezien om te weten dat het hier om een inval ging. De voordeur verfrommelde alsof hij van papier was onder het geweld van de stormram, maar toch wist de politie niet binnen te komen. Carly hoorde eerst een soort klap alsof er iemand vuurwerk afstak. Pas toen een van de ramen van het huis aan de overkant in duizend stukken brak en de glassplin-

ters alle kanten op vlogen, begreep ze dat het een schot was geweest.

Kort na elkaar zakten daarop vier van de politieagenten in elkaar. Carly wilde het wel uitschreeuwen, op haar raam bonken en roepen dat ze de geweren die over hun schouders bungelden moesten gebruiken. Maar ze was te geschokt en te bang.

Een van de agenten – Carly dacht aan de manier van bewegen te zien dat het om een vrouw ging – viel op haar knieën, met haar gezicht naar de straat toe. Haar hand klemde ze om haar hals en er droop bloed tussen haar vingers door.

De laatste man op het voorpad die nog overeind stond, vloog op haar af om zijn collega te helpen. Carly hoorde een schrill waarschuwend geluid, vlak voordat de man door een onzichtbare kracht achterover werd gesmeten, waarna zijn hele achterhoofd explodeerde en een regen van rood in het rond spatte.

Heel even was alles kalm en doodstil. Toen hoorde Carly de sirenes naderen. Even later stroomde de straat vol met politieauto's en een ambulance, allemaal met flitsende lichten.

Er kwamen nog meer politieagenten met geweren. Ditmaal kwamen ze het huis wel binnen. Pas na nog eens vijf minuten konden de ambulancemedewerkers zich gaan bekommeren om de gewonden.

Vervolgens – en dat vond ze best spannend – kwam er een helikopter naar beneden. Jazeker, er landde een heuse helikopter midden op Chapel Street, die smalle alledaagse straat waarin ze woonde en waar nooit erg veel gebeurde. Het gras waaide helemaal plat, er vloog allerlei afval alle kanten op en de bomen bogen door.

Slechts twee van de in het zwart geklede politieagenten werden haastig op een brancard afgevoerd. Toen de helikopter weer was opgestegen, zag Carly hoe de ambulancemedewerkers de overgebleven vijf slappe lichamen in een bodybag ritsten.

Niemand had Carly achter haar raam zien toekijken. Niemand had tijdens het erop volgende onderzoek met haar gesproken.

1

TIEN JAAR LATER

MAANDAG 2 DECEMBER 2024

Het was acht uur in de ochtend. Erika Fosters auto kroop door de ochtendspits van New Cross, South London.

Vlak voordat ze daarnet de deur uit was gestapt, had een koerier een officieel schrijven van de Metropolitan Police bij haar afgeleverd. Er stond in dat haar verplichte medisch onderzoek met conditietest stond ingepland voor 20 december aanstaande.

Dat was in alle opzichten slecht nieuws. Erika was nu tweeënvijftig en ze maakte zich serieus zorgen of ze al deze tests nog wel kon halen. En dan was er ook nog het probleem dat ze eigenlijk al een vlucht voor 19 december had geboekt, om samen met haar vriend Igor haar zus in Slowakije te gaan opzoeken.

Op de autoradio werkte Cliff Richard zich naar de toonsoortverandering in 'Mistletoe and Wine' toe. Geïrriteerd zette ze hem uit en propte de brief in haar dashboardkastje. Daar moest ze natuurlijk nog wel iets mee, maar eerst maar eens op haar werk zien te komen – om daar als eerste een extra sterke kop koffie te nemen.

Of kon ze dat misschien beter laten? Ze dronk al te veel koffie, at te veel troep en rookte ook nog steeds. Bovendien sliep ze slecht en voelde ze zich constant gestrest door haar werk. Ze had in haar carrière aardig wat geweld gezien en meegemaakt, had een litteken in haar hals overgehouden aan de schotwond van die drugsinval en zes jaar geleden had ze bij een auto-ongeluk een paar ribben én beide benen vlak onder de knie gebroken.

En dan kwam er nu ook nog een psychologische test.

De dood van haar echtgenoot Mark en haar vier collega's in

Manchester achtervolgde haar nog steeds. Maar therapie hiervoor had ze tot nu toe steeds weten te vermijden. In plaats daarvan had ze steeds haar best gedaan, bij vlagen vergeefs, om haar emoties zo diep mogelijk weg te stoppen en zich te begraven in haar werk. De kans was dan ook groot dat ze dit medisch onderzoek niet doorkwam en vervolgens een kantoorfunctie toegewezen kreeg. Of nog erger: ze dwongen haar om met vervroegd pensioen te gaan!

Een oproep via haar politieradio deed Erika opschrikken uit haar gedachten.

‘Bevinden zich toevallig eenheden in de buurt van Amersham Road, SE14, New Cross? We hebben hier te maken met een code 5. Over.’

Toen Erika opkeek, zag ze achter het verkeerslicht, op de hoek van een grauwe bakstenen muur, het straatnaambordje van Amersham Road hangen.

Code 5, dat betekende dat er een lijk was gevonden. En dit was een ruige buurt, met het soort appartementen en eenkamerwoningjes waar het binnen vaak nog smeriger was dan buiten. Het moest het lot zijn dat ze hier net zo dicht in de buurt was – of pure pech. Ze gokte het laatste.

‘Erika Foster hier,’ zei ze in de radio. Ze hoorde zelf ook hoe moe haar stem klonk. ‘Ik rij daar net vlakbij. Over.’

Stilte.

Het licht sprong op groen. Het was zo zuinig afgesteld dat slechts twee auto’s het kruispunt konden oversteken terwijl de stoepen aan beide zijden volstroonden, waarna het alweer rood werd. De voetgangers haastten zich, turend naar de grond, over het zebrapad. Wie te sloom was, werd simpelweg aan de kant geduwd.

De radiostilte hield nog steeds aan. Was iemand haar soms al voor geweest?

Maar toen: ‘Inspecteur Foster, ik heb u ontvangen,’ dreunde een jongevrouwenstem uit de controlekamer. ‘Het gaat om Amersham Road 14B. De bewoner die de dode heeft gemeld is ene Sherry Blaze: Sahara, Hotel, Echo...’ begon ze te spellen.

Erika zette haar sirene en zwaailicht aan en stuurde haar auto uit de rij wachtende auto’s. De forenzen bleven keurig op de stoep staan, de rest van het verkeer ging schoorvoetend voor haar aan de kant.

Hoewel de roodbakstenen stadswoningen aan Amersham Road er allemaal even vuil en verwaarloosd uitzagen, ging het nog steeds om vrij statige panden uit de victoriaanse tijd. Toen Erika voor nummer 14A stopte, zag ze er tot haar verrassing haar collega researcher James Peterson op de stoep staan.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg ze, terwijl ze haar raampje naar beneden had laten glijden en naar hem opkeek.

‘Ook goeiemorgen! Mijn nieuwe huis ligt maar een klein eindje verderop. Ik stapte net in mijn auto toen die oproep kwam,’ verklaarde hij. Hij was piekfijn gekleed, in een lange zwarte jas en een strak pak, en zag er verdomd goed uit.

‘Ach ja, natuurlijk. Je nieuwe huis. Zijn alle dozen al uitgepakt?’

‘Dat zou je niet hoeven vragen als je vorige week naar mijn housewarmingparty was gekomen.’

Erika was niet in de stemming voor steken onder water. Ze stapte uit, griste haar lange winterjas van de achterbank en checkte even of ze haar notitieblok bij zich had. ‘Ik moest naar de rechtbank.’

‘En je had het zelfs te druk om mij dat even te laten weten?’

Ze keek hem aan. Met zijn ruime één meter tachtig was Peterson ongeveer even lang als zichzelf. Hij was een slanke, knappe zwarte man van begin veertig. Toen zij net in Londen woonde, hadden ze een tijdje iets met elkaar gehad – totdat Erika het stom genoeg had verknald. Tegenwoordig had Peterson een vrouw en twee kleine kinderen. Maar er hing nog altijd een soort spanning tussen hen, ook al zouden ze daar geen van beiden ooit meer iets mee doen.

‘Sorry,’ zei ze, wat hartelijker nu. ‘En? Is je huis nu warm?’

‘Ja,’ zei hij lachend. ‘Maar het kost wel een fortuin om het zo te houden...’

‘Ik zal een lange thermo-onderbroek voor je kopen, dan houdt je housewarmingcadeau ook je billen warm.’

Ze moesten eerst een verzameling kliko’s aan de kant schuiven die voor het hekje stonden, waarna een pad van gebroken mozaiektegels naar de twee verschoten zwarte voordeuren van de huisnummers 14A en 14B leidde.

Erika wilde net op de bel drukken, maar kreeg daar de kans niet eens voor omdat de deur al werd opengerukt.

Een vrouw van middelbare leeftijd, met een bleek en verwilderd uitzienend gezicht met twee dunne potloodlijntjes als wenkbrauwen, keek hen vanonder een felgekleurde tulband scherp aan. Ze slikte een hap eten weg. ‘Zijn jullie van de politie?’ vroeg ze, terwijl ze achterdochtig langs hen heen de verlaten straat in gluurde.

Erika en Peterson toonden haar hun politiepas.

‘Bent u Sherry Blaze?’ vroeg Erika toen.

‘Ja,’ zei de vrouw. Ze bestudeerde hen van top tot teen, waarbij haar blik bij Peterson even waarderend bleef hangen.

‘Is dat uw echte naam?’

De vrouw richtte haar blik weer op Erika en kneep haar ogen, die zo groot waren als schoteltjes, tot spleetjes. ‘Ja.’

‘Wij reageren op uw noodoproep,’ zei Peterson. ‘U ziet eruit alsof u in shock verkeert.’

‘Dat klopt wel een beetje, ja. Kom maar gauw binnen.’

In het appartement rook het vochtig en muf. Aan het eind van de donkere gang zag Erika een kleine keuken. Aan de muren hingen een paar ingelijste oude filmposters. Het glas, zag ze, was bedekt met een laagje wit stof.

Sherry leidde hen naar de eerste deur rechts, die van de woonkamer bleek te zijn. Daar lag een grote ijzeren radiator op zijn kant op het tapijt, met allemaal brokken pleisterkalk en houtsplinters eromheen. In het plafond, vlak bij de deuropening, zat een enorm gat waar de vloerplanken van het appartement erboven het kennelijk hadden begeven.

‘Wat is hier gebeurd?’ vroeg Erika.

‘Dat zie je toch? Die radiator is verdomme dwars door mijn plafond naar beneden gekomen!’ Sherry droeg roze Crocs onder een lange badjas, waarvan ze het dunne ceintuur strak om haar buik had geknoopt. Erika zag allemaal vlekken van oranjekleurige foundation en mascara op de kraag zitten.

‘Het komt goed. Wij zijn hier om u te helpen. Wanneer is dit precies gebeurd?’ informeerde Peterson.

Sherry keek naar hem op en glimlachte dankbaar. ‘Ik lag in bed in de achterkamer – dat is mijn slaapkamer – en hoorde eerst een verschrikkelijke knal vanboven, toen een soort gekreun en gekraak... en toen een gigantische bons. Die huurster van hierboven kán weleens

lawaaig zijn, maar dit was duidelijk wat anders. Ik proefde meteen iets kalkachtigs in mijn mond. En toen ik uit mijn slaapkamer kwam, bleek de lucht inderdaad helemaal vol met stof te hangen. En dat... is zo'n twintig minuten geleden. Het is dus nog maar net gebeurd.'

'Maar in uw telefoontje had u het ook over een lijk...'

'Ja. Kijk maar...' Sherry liep op haar tenen langs de muur naar de achterwand van de woonkamer, waar een dressoir met een grote spiegel erboven stond. Erika en Peterson volgden haar. 'Kunnen jullie het zien?' Ze wees omhoog, door het gat.

De kamer in het appartement erboven zag er opvallend leeg uit, met kale grijze muren. Maar onder het erkerraam stond een eenpersoonsbed, met daarop het lichaam van een vrouw met een kort bruin kapsel. Erika zag meteen aan haar bleke, ingevallen gezicht en wasachtige huid dat ze al enige tijd dood moest zijn.

'Eerst dacht ik nog dat ze sliep. Maar ja, wie slaapt er nou door zulke herrie heen? Ik riep d'r, maar niks. Is ze dood?' Opeens barstte Sherry in tranen uit. Ze greep Peterson bij zijn arm en begon de stof van mouw te kneden. Ze had lange roze acryl opplaknagels, alleen die aan de wijsvinger van haar rechterhand ontbrak. Ze leek een knuffel van Peterson te verwachten. Erika zag dat hij licht achteruitdeinsde.

'Hebt u toevallig een sleutel van het appartement van uw bovenbuurvrouw?' vroeg Erika.

'Wat? Nee. Nee, die heb ik niet.'

'Het komt goed,' zei Peterson, terwijl hij een hand over de hare legde en deze zo voorzichtig van zijn arm begon te trekken. Toen haalde hij een pakje zakdoekjes uit zijn jaszak, trok er een tissue uit en gaf deze aan Sherry.

'Weet u hoe uw buurvrouw heet?'

'Marie of Mary, zoiets,' zei Sherry, waarna ze uitgebreid haar neus in het zakdoekje snoot. Peterson trok er nog eentje uit het pakje. Erika moest een glimlach onderdrukken toen ze zag hoe hij haar dit probeerde te geven zonder haar hand te hoeven aanraken. 'Ze is hier pas een paar weken geleden komen wonen. Ik heb haar maar een paar keer gezien: als ze aankwam of wegging,' zei Sherry. 'Maar moet je dit nou toch eens kijken... Alles vernield! En ik kan me echt geen aannemer veroorloven.'

Erika keek om zich heen. Al het meubilair in de woonkamer was bedekt met stof en brokken pleisterwerk. En het zag er inderdaad niet uit alsof Sherry een rijke vrouw was. Haar bankstel was oud en goedkoop en er stond een logge tv in een kast naast het erkerraam, met eronder een videorecorder, omringd door stapels vhs-banden.

Ze zag door het groezelige voorraam dat er een politieauto voor het huis stopte.

2

Erika en Peterson lieten Sherry achter in haar keuken, in het gezelschap van een vrouwelijke politieagent, en liepen toen zelf de voordeur uit. Daar stonden twee geüniformeerde agenten een politie-lint af te rollen, waarmee ze de stoep om het huis afzetten.

Peterson wreef over de mouw van zijn jas en rook er voorzichtig aan. ‘Shit, het is marmelade,’ zei hij, opkijkend naar Erika. ‘Ze zat met d’r vieze jamvingers aan mijn nieuwe jas.’

‘Ik kan wel ergere dingen bedenken die er op je jas gesmeerd kunnen worden.’

‘Mm... Maar eh, ze beweerde dat ze wakker was geworden doordat die radiator door het plafond naar beneden kwam en dat ze toen meteen de politie heeft gebeld.’

‘Ja. En vervolgens heeft ze wat brood geroosterd en besmeerd,’ zei Erika.

‘Bof ik nog dat het geen Nutella was,’ zei hij, terwijl hij de plek met een van zijn zakdoekjes bewerkte. ‘Want weet je wat een nachtmerrie dát is?’

‘Wat?’

‘Nutella. Kyle morste er laatst wat van op een nieuw sierkussen en dat kregen we er dus gewoon niet meer uit!’

‘O, als ik dat soort problemen toch eens had...’ verzuchtte Erika.

Toen liet ze zich op haar hurken zakken en gluurde door de brievenbus van 14B. Een kaal, vrij groezelig halletje met een steile trap staarde haar aan, maar het rook er wel schoon. Citroenfris zelfs.

Ze kwam weer overeind en duwde tegen de deur. Haar schouders hadden inmiddels zo veel ervaring met het forceren van deuren dat ze na één duw al kon zeggen of het materiaal van een deur degelijk was, en of er één of twee sloten op zaten of ook nog een grendel. Ze gaf een wat hardere duw met haar schouder, waarop de

deur luid krakend openging. Het prullige Yale-slot was al kapot en bungelde aan de deurstijl.

Ze keek Peterson even aan; hij knikte.

Ze stapten een donkere gang in en beklommen de trap. Er hing een wat vreemde sfeer in het appartement, alsof de tijd er stilstond. De muren waren hier diepblauw geschilderd en er viel niet veel licht binnen.

‘Niet erg goed beveiligd voor iemand die in New Cross woont,’ zei Peterson. Zijn stem weerkaatste op de kale vloerplanken. Ook de muren waren helemaal leeg: geen foto’s en zelfs geen kapstok.

Het bovenappartement had ongeveer dezelfde indeling als dat van beneden. Een keukentje achterin, beschilderd met hetzelfde blauw als de gang en met een paar stokoude apparaten erin; een badkamer met een bleekroze toilet-, bad- en wastafelcombi; en nog een blauwe kamer, die zelfs geen gordijnen had. Het kleine raam keek uit op een bemuurde achtertuin, waarvan Erika aannam dat hij bij Sherry’s appartement behoorde, met een steeg er achterlangs.

Pas toen ze zich ervan hadden verzekerd dat het appartement verlaten was, liepen Erika en Peterson naar het lijk in de voorkamer.

‘Zo te zien heeft die radiator hier gehangen,’ zei Erika, staand naast het gat in de vloer. Het gevaarte had een gigantische brok pleisterwerk meegetrokken en er stak een dunne, kromgebogen metalen pijp uit de muur die duidelijk met geweld was afgebroken.

‘Dat soort kringen zijn loodzwaar,’ zei Peterson, terwijl hij zich wat dichtër naar het gat toe bewoog en voorzichtig naar beneden loerde, naar de radiator in Sherry’s woonkamer.

Erika bestudeerde de afgebroken leiding. ‘Maar het water was blijkbaar al afgesloten, anders had Sherry ook nog een waterballet in haar kamer gehad.’

Er stond een smal eenpersoonsbed onder het erkerraam. Erika en Peterson liepen ernaartoe. De overleden vrouw die erop lag, droeg een chocoladebruin trainingspak en witte sokken met vuile zolen. Haar bruine haar was in een soort korte bob met een matje geknipt. Om haar hals droeg ze een dunne gouden ketting met een kruisje eraan. Ze lag op haar zij met haar benen opgetrokken en

onder haar voeten een keurig opgevouwen deken. Haar mond hing een beetje open.

Het was opvallend stil in de kamer. De lucht leek er bijna te gonzen van de stilte, en de sterke geur van schoonmaakmiddel maakte dat Erika zin kreeg om een raam open te gooien. Stel dat de geest van deze vrouw nog hierbinnen rondhing, misschien moest ze die er maar gauw uit laten? Ze schudde die rare gedachte vlug uit haar hoofd. Toen trok ze een paar latex handschoenen aan en voelde aan de hals van de vrouw. Haar huid was ijskoud en hard, als van een wassen beeld.

Peterson stond de kamer zwijgend rond te kijken en alles in zich op te nemen; Erika volgde zijn blik. Op het houten nachtkastje stond een lamp. Ernaast was keurig een bijbel neergelegd, met een rozenkrans en een beeldje van de Maagd Maria eraan. Erika zag nu ook een bescheiden houten kruis boven de deuropening hangen. Het rechthoekige blauwe matje naast het bed leek wel nieuw. Aan een oplader, die op de vloer naast een kleine wekkerradio lag, hing een goedkope Nokia-telefoon.

‘Wat een sterke geur!’ zei Peterson en hij legde een hand over zijn neus.

‘Ja, schoonmaakmiddel met citroengeur. Dit mag dan een vervallen pand zijn, het ruikt alsof het onlangs nog grondig is schoon-geboend,’ zei Erika. ‘In de keuken en badkamer rook ik zelfs bleekmiddel.’

“‘Reinheid staat gelijk aan goddelijkheid,’ zegt mijn moeder altijd.’

Zou ze in haar slaap zijn overleden? Aan een overdosis? dacht Erika. Of heeft iemand haar gewurgd? Er was echter niets op of rond het bed te zien wat wees op een worsteling en ook zag ze nergens drugsbenodigdheden liggen. Toch had de hele kamer iets lugubers.

‘Hoe oud denk jij dat ze is?’ vroeg Peterson.

‘Lastig te zeggen...’ zei Erika. ‘Hé: schoenen!’ riep ze toen op eens.

‘Wat is daarmee?’

‘Waar zijn haar schoenen?’ verduidelijkte Erika. Ze keek de kamer rond en hurkte even om onder het bed te kunnen kijken. De

vloer was overal keurig geveegd, nergens lag iets wat er niet thuis hoorde. 'Ik zie geen schoenen of sloffen. Heb jij er ergens zien staan toen we binnenkwamen?'

'Nee.' Peterson trok de klerenkast open. Er hingen een paar kledingstukken op hangers in, maar ook hier stonden geen schoenen. 'Ik zal eens in de gang gaan kijken.'

Erika richtte intussen haar aandacht op de muur. Ze stapte voorzichtig om het gat in de vloer heen en bestudeerde het pleisterwerk. Ze liet haar handen eroverheen glijden.

'Nee, nergens schoenen te vinden,' zei Peterson toen hij terugkwam. 'Maar ik heb in de gang wel een kastje met schoonmaakmiddelen gevonden.'

'Kijk,' zei Erika. 'Het pleisterwerk op deze muur is kletsnat. En je kunt ook zien dat de plint helemaal verrot is.'

Peterson stak zijn hand uit en duwde even tegen het pleisterwerk, dat meteen in een paar natte stukken afbrokkelde. 'Een trage lekkage?' vroeg hij, terwijl hij de ruw afgerukte, uit de muur stekende leiding bestudeerde. 'Alles is hier even vochtig.'

'Ja, en dat is een loodzware radiator,' zei Erika. Ze keek weer door het gat naar beneden. Het leek van hieraf wel alsof er een deel van een vliegtuig naar beneden was gekomen.

*

Toen Erika en Peterson weer in het benedenappartement kwamen, zat Sherry nog steeds met de politieagente aan de keukentafel. Maar ze had zich wel aangekleed en droeg nu een spijkerbroek en een dikke wollen trui.

'Is ze dood?' vroeg Sherry.

'Ja,' antwoordde Erika.

'Shit, het arme schaap.' Ze schudde haar hoofd, waarna er een vreemde stilte over de keuken neerdaalde.

Erika trok net haar notitieblok tevoorschijn om Sherry's verklaring op te nemen, toen een van de jonge politiemannen die buiten met de afzetting bezig waren geweest op de keukendeur klopte. 'Ma'am, het forensisch team is zojuist gearriveerd,' vertelde hij. 'Ze hebben ons gevraagd ervoor te zorgen dat het bene-